



Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA



ELS DIES QUE VINDRAN

Catalunya, 2019

Direcció: Carlos Marques-Marcet
Intèrprets: David Verdaguer, Maria Rodríguez Soto, Albert Prat, Sergi Torrecilla

Durada: 98 min

Gènere: drama

Idioma: català

Data d'estrena: 28/06/2019



Maternitat, paternitat i relacions humanes

Fa 5 anys, el jove director català Carlos Marquès-Marcet va sorprendre al Festival de Màlaga amb la seva òpera prima *10.000 km*, una proposta singular, pel seu caràcter directe, intimista i sincer. Feta amb un equip reduït però de gran talent, *10.000 km* es va acabar imposant al certamen malagueny, a més d'arrasar als Gaudí amb cinc premis i endur-se també el Goya a la millor direcció novell. Dos anys després, amb pràcticament el mateix equip tècnic i artístic, Marquès-Marcet va seguir aprofundint en els dilemes de les relacions sentimentals de la seva generació a *Tierra firme*, rodada a Londres, però on repetia amb els actors Natalia Tena i David Verdaguer, la guionista Clara Roquet i els productors Tono Folguera i Sergi Moreno.

Ara, amb *Els dies que vindran*, Marquès-Marcet tanca aquesta mena de trilogia que va començar fa 5 anys i ho fa centrant-se en un aspecte cabdal que ja apareixia amb força a *Tierra firme* però que aquí és l'element central del film: la qüestió de la maternitat/paternitat en el context de la societat actual. Rodada novament amb aquest equip humà de confiança que tan bons resultats li ha donat, novament amb el seu actor fetitx, David Verdaguer, amb Clara Roquet en el guió –en aquest cas acompanyada per Coral Cruz- i la producció de Folguera i Moreno, *Els dies que vindran* va repetir i multiplicar l'èxit a Màlaga, on no només es va endur el premi a la millor pel·lícula sinó a la millor direcció, intèrpret femenina i premi de la joventut. En el panorama d'un cinema espanyol farcit de propostes encartonades i artificioses, com les que acostumen a competir a Màlaga, *Els dies que vindran* torna a ser una alenada d'aire fresc, de cinema pensat, viscut, sentit, capaç de reflexionar sobre aspectes fonamentals del món actual sense falses coartades intel·lectuals ni pretensions autorals. És un cinema directe i despullat, que arriba al moll de l'òs i que et desarma per la veritat que traspua cadascun dels seus fotogrames.

Però sens dubte, la singularitat de *Els dies que vindran* rau en la capacitat de Marquès-Marcet i el seu equip per haver aprofitat una circumstància real -l'embaràs de Maria Rodríguez Soto i la seva parella, l'actor David

Verdaguer- per traslladar-la a la pantalla, aconseguint que la pel·lícula adopti una doble perspectiva: no només és un treball sobre tot allò que envolta la maternitat/paternitat en el món actual -amb els seus dubtes, dilemes, tensions, incerteses- sinó un brillant exercici de diàleg i simbiosi entre la ficció i la no-ficció. Perquè allò que viuen Maria Rodríguez Soto i David Verdaguer al film és el seu embaràs real, i la mà subtil i intel·ligent de Marquès-Marcet fa que com a espectadors siguem pràcticament incapaços de distingir entre la construcció ficcionada i la realitat viscuda. Ens passem la pel·lícula sent conscients que allò és una ficció, és a dir, hi ha un guió, són uns actors que interpreten uns personatges amb uns noms ficcionats, etc, però sabent alhora que la panxa de l'embarassada no és cap protesi, que el procés físic i emocional és real, que els actors estan vivint en paral·lel aquell procés que interpreten a la vida real, que les imatges documentals i part dels personatges secundaris -la família de Maria Rodríguez Soto- són reals, etc. Tot això fa de *Els dies que vindran* una pel·lícula única, pel que té de testimoni vital, que finalment és el que tenyeix els moments, els detalls, les situacions, els diàlegs d'una autenticitat que traspua veritat pels quatre costats.

És impossible parlar d'aquesta pel·lícula sense fer una referència a l'exercici interpretatiu extraordinari dels seus dos actors protagonistes, però amb un menció especial a Maria Rodríguez Soto, l'autèntic descobriment del film. No és només que com a actriu estigui sensacional, sinó que el seu exercici de despullament emocional, de compartir la seva intimitat al servei de la pel·lícula és d'una generositat que desarma. És sens dubte, la revelació de l'any.

Paco Vilallonga

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona